

6. Bereziuk O.V. et al. High-precision ultrasonic method for determining the distance between garbage truck and waste bin. *Mechatronic Systems 1: Applications in Transport, Logistics, Diagnostics, and Control: collective monograph*. London: Routledge, 2021. P. 279-290.
7. Bereziuk O. et al. Transient Processes Quality Indicators of the Rotation Lever Hydraulic Drive for the Dust-Cart Manipulator. *Lecture Notes in Mechanical Engineering*. 2023. Vol. 2. P. 3-12.

ОРГАНІЗАЦІЯ МОБІЛЬНИХ ГОСПІТАЛІВ У ЗОНІ БОЙОВИХ ДІЙ

Швець С.А.

*Миколаївський національний аграрний університет
stepanshvets11@gmail.com*

Організація ефективного медичного забезпечення в умовах бойових дій є критичним компонентом управління кризовими ситуаціями та надзвичайними обставинами. Мобільні госпіталі становлять ключовий елемент оперативного медико-санітарного забезпечення, що дозволяє надавати кваліфіковану медичну допомогу безпосередньо в зоні конфлікту та мінімізувати негативні наслідки бойових травм.

Відповідно до досліджень українських науковців сучасна організаційна структура польової медицини України адаптується до вимог гібридної війни, де мобільні госпіталі формують проміжну ланку між першим контактом із постраждалим та евакуацією до стаціонарних медичних закладів [1]. Концепція багаторівневої системи медичного забезпечення передбачає розподіл ресурсів і компетенцій між медичними пунктами, мобільними госпіталями та тиловими клінічними установами.

У контексті сучасних бойових дій особливого значення набуває стандарт «10 хвилин» - критичний період для надання невідкладної допомоги пораненим бійцям. Дослідження воєнних медиків показують, що розгортання мобільних госпіталів на відстані не більше 20-30 кілометрів від лінії зіткнення дозволяє скоротити час до початку кваліфікованого лікування та підвищити виживаність на 37-42% [2].

Сучасний мобільний військовий госпіталь в Україні має модульну структуру та включає наступні функціональні компоненти: приймально-сортувальне відділення, операційно-перев'язувальний блок, відділення інтенсивної терапії, госпітальне відділення, діагностичний модуль, блок життєзабезпечення та логістичний компонент. Кожен із модулів може розгортатися автономно залежно від оперативних потреб та характеру бойових дій.

Важливою технологічною інновацією стало впровадження телемедичних консультацій між мобільними госпіталями та тиловими спеціалізованими медичними центрами. За даними досліджень, використання телемедичних технологій дозволило підвищити точність діагностики складних випадків та оптимізувати маршрути медичної евакуації.

Окремої уваги заслуговує питання енергетичної автономності мобільних госпіталів. Комбіновані системи електропостачання на основі дизель-генераторів та сонячних панелей забезпечують надійну роботу медичного обладнання навіть в умовах пошкодження централізованих мереж [3]. Така енергетична незалежність стає критичним фактором функціонування медичних закладів у зоні бойових дій.

Результати аналізу діяльності мобільних госпіталів в зоні активних бойових дій свідчать про необхідність подальшого вдосконалення протоколів сортування пацієнтів та стандартизації медичної документації. Розробка єдиної інформаційної системи обліку та

відстеження поранених від поля бою до спеціалізованих клінік залишається пріоритетним напрямком розвитку військової медицини України.

Таким чином, організація мобільних госпіталів у зоні бойових дій базується на принципах модульності, швидкого розгортання, автономності та безпеки. Інтеграція інноваційних технологій та адаптація міжнародних стандартів дозволяють підвищити ефективність медичного забезпечення та мінімізувати втрати серед військовослужбовців та цивільного населення.

Список використаної літератури:

1. Бондаренко В. В., Кіх А. Ю., Гарбар П. С. Особливості організації медичного забезпечення військ у умовах гібридної війни. Український журнал військової медицини. 2021. №2(2). С. 18-26.
2. Верба А. В., Жаховський В. О., Лівінський В. Г. Досвід медичного забезпечення антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил. Наука і оборона. 2022. №1. С. 34-40.
3. Войтенко Ю. П., Назарчук С. Т. Енергетична незалежність польових медичних закладів у зоні проведення бойових операцій. Військова медицина України. 2023. №2. С. 45-52.

«МЕТОДИКА ОЦІНЮВАННЯ РИЗИКІВ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЯХ ТЕХНОГЕННОГО ХАРАКТЕРУ В ЕЛЕКТРОЕНЕРГЕТИЧНИХ СИСТЕМАХ»

Шевченко В.В.

*кандидат педагогічних наук, професор, завідувач кафедри Інженерії та технологій виробництва Українського державного університету імені Михайла Драгоманова.
ist-volodymyr@ukr.net*

У сучасному світі розвиток промисловості, транспорту, а особливо енергетики та електротехнічних сфер значно підвищує ймовірність виникнення надзвичайних ситуацій (НС) техногенного характеру. Вибухи, аварії на виробництві, викиди небезпечних речовин, пожежі та інші події можуть спричинити масштабні людські та матеріальні втрати, а також завдати значної шкоди навколишньому середовищу.

Оцінка ризиків у сфері техногенної безпеки є одним із ключових етапів запобігання НС, що дозволяє максимально визначити загрози, знайти їх ймовірність та розробити ефективні заходи щодо їх мінімізації.

Дослідження методики оцінювання ризиків надзвичайних ситуацій техногенного характеру в електроенергетичних системах має важливе теоретичне значення, завдяки ускладненню розвитку наук у сфері електробезпеки та управління надзвичайними ситуаціями.

Теоретичне значення дослідження відбувається у розвитку методологічної бази оцінювання ризиків, що сприяє підвищенню ефективності заходів з попередженням та мінімізацією наслідків надзвичайних ситуацій.

Техногенні небезпеки виникають через людську діяльність і пов'язані з використанням технологій, інфраструктури та промислових процесів. Такі небезпеки можуть спричинити серйозні наслідки для здоров'я людей, навколишнього середовища та економіки. Техногенні катастрофи і аварії виявляються у вигляді вибухів, пожеж, витоків токсичних або вибухонебезпечних речовин, руйнувань інфраструктури, а також екологічних катастроф.

Не менш важливим джерелом техногенних небезпек є енергетичні об'єкти. Атомні електростанції, теплові та гідроелектростанції, нафтогазові трубопроводи є частими об'єктами аварій і катастроф.